

Maskerade

Van Tess Franke verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

De bezieling

Tess Franke

Maskerade

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 1538 7

© 2011 Tess Franke

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap te Amsterdam.

Zie ook *www.BoekEenSchrijver.nl*

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Bas Adriaanse (model Purdey, visagie Scarlett Kraidy,
met dank aan Verschuren & IJspeerd Advocaten)

Foto auteur Patricia Börger

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Lucia de Berk,
slachtoffer van een overspannen juridisch systeem
en van een barbaarse theorie die 'kettingbewijs' heet.

Opsporingsonderzoek is niet zo maar onderzoek naar de feitelijke toedracht: het vindt steeds plaats ten behoeve van het nemen van strafvorderlijke beslissingen.

Mr. H.N. Brouwer, 'Wanneer stopt de waarheidsvinding?' Bijdrage Jaarvergadering Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak, 6 oktober 2008

Ik heb nog nooit een knecht gezien die twee meesters tegelijk diende. Ik zal hem een beetje in de gaten houden. Hij speelt mooi weer, maar vandaag of morgen bestelt hij ze allebei.

Carlo Goldoni, *De Knecht van Twee Meesters*
(bewerking Erik Vos)

Proloog

Het was de pizzakoerier. Femke was ervan overtuigd dat hij degene was die de aanslag ging plegen.

Hij liep onopvallend tussen gewone voorbijgangers. Gewone voorbijgangers die vervaagden en verbleekten nu ze inzoomde op de jongen met zijn helm en zijn warmhoudtas. Er was geen twijfel mogelijk, hij was het.

Het zweet brak haar uit nu ze begon te beseffen wat ze in die gedaante herkende. Met zijn vastberaden gang onderscheidde hij zich van de bijna doelloze wandelaars om hem heen. Maar werkelijk beangstigend was zijn blik. Hij keek door haar heen. Zijn ogen waren niet afgewend of ongeïnteresseerd, maar emotieloos.

Nog voordat de voorste wandelaars binnen haar schootveld kwamen, zette ze zich schrap voor de terugslag. Ze pakte haar pistool met beide handen vast en richtte. Ze legde haar hele gewicht in het puntje van de loop. En zo wachtte ze af.

Er was geen reden om te schieten, maar ze ontgrendelde wel alvast. Hij deed nog niets bijzonders en zolang hij geen aanstalten maakte tot de aanval over te gaan, liep ze het risico een onschuldige te verwonden.

Toen de jongen zijn tas omhoog slingerde, raakte ze in ver-

warring. Ze kon zijn handen een halve tel niet zien en in die halve tel kon hij de tas wel loslaten en een wapen uit zijn broekband graaien. Dus moest ze een besluit nemen en zonder te aarzelen tot actie overgaan.

Nu!

Ze voelde zich slap worden. Haar vinger wilde niet.

De klap op haar maag kwam vanuit het niets. Ze hoorde het schot pas terwijl ze achteroversloeg. Het laatste wat ze in haar val waarnam was de pizzakoerier die bezig was op zijn brommer te stappen.

Ze had gefaald.

Ze was verslagen.

Ze had wéér gefaald, corrigeerde ze. Ze zou een echte aanslag niet overleven.

‘Blokkeerde je?’ vroeg de instructeur.

Ze knikte.

‘Kom, dan help ik je overeind.’

Ze stak haar vrije hand uit en liet zich optrekken.

De film stond stil. De pizzakoerier stond als een evenwichtskunstenaar op één been. Het andere liet hij in een bovenmenselijk staaltje balanstechiek boven zijn zadel zweven.

‘Zullen we even terugkijken?’

Femke knikte en nam haar positie weer in. De instructeur drukte op een knop, waarna de pizzajongen zijn geheven been introk en naast het andere plaatste.

‘Kijk,’ zei de instructeur. ‘Daar links.’

Femke zag de loop van een wapen uit een blauwe kindervan steken. Erachter zat een man in elkaar gedoken, zijn ene oog dicht en zijn wang rustend tegen de kolf.

‘Die heb ik nooit gezien,’ zei Femke naar waarheid. ‘Ik dacht dat het die jongen met die brommer was.’

Ze lieten de opname tot het begin teruglopen en bekeken hem toen nog eens, in slow motion.

Femke begon te gloeien van zelfhaat toen ze de man met de kinderwagen heel duidelijk uit de menigte zag opdooimen. Hoe had ze hem kunnen missen!

De mensen voor hem liepen winkels en zijstraten in en zodoende had hij in een mum van tijd een vrij schootsveld. Vervolgens deed hij in alle rust de kap omlaag, ging op één knie zitten en legde aan.

De stang die de inslag van een kogel moest nabootsen, sloeg – gelukkig ook in slow motion – weer tegen haar maag. Ze liet zich achterovervallen in de kussens en moest moeite doen haar tranen te bedwingen. Femke Wolzak had geen schijn van kans.

DEEL I

December

I

Van een aanslag óp de IKEA had ze weleens gehoord, maar van een aanslag in de IKEA nog nooit. Toch was dat het eerste wat in Femke Wolzak opkwam toen ze door de intercom hoorde dat de moeder van Cin en Wen dringend naar het kinderparadijs moest komen omdat er iets ernstigs was gebeurd.

Iets ernstigs.

Met de tweeling.

Haar ademhaling was meteen van slag. Met moeite dwong ze zichzelf om niet te gaan rennen, maar juist stil te blijven staan. Om niet te handelen, maar eerst de situatie in te schatten.

En als het nu eens geen aanslag was? Wat als er iets gewoons was, iets wat kinderen tien keer per dag overkomt, waarbij ze gillen van de pijn om het tien seconden later volledig te zijn vergeten? Nee, dat leek haar onzinnig. De leidsters van het kinderparadijs zouden heus wel raad weten met een woede-uitbarsting vanwege een afgepakt speelgoedje of een huilbui om een gevallen snoepje. Zelfs een bloedneus leek haar geen reden om klanten terug te roepen uit de winkel.

Wat was precies de boodschap geweest? Ze draaide hem nogmaals af in haar hoofd om er zeker van te zijn dat ze zich niet vergist had.